

У Рівному поховали героїв Майдану

Напевно, ніколи ще слова нашого українського гімну не звучали так гостро та проникливо: "Душу й тіло ми положим за нашу свободу. І покажем, що ми браття козацького роду". Хто знав, що у мирний час матерям доведеться прощатися з синами, дружинам — з люблячими чоловіками, а дітям ховати батьків... 23 лютого у Рівному відбулось прощання із трьома рівнянами, які загинули минулого тижня під час протистояння на столичному Майдані, — Олександром Храпаченком, Георгієм Арутюняном та Валерієм Опанасюком.

Вони не боялися їхати туди, де твориться наша з вами новітня історія... Залишивши свої домівки та родини, ці чоловіки пліч-о-пліч з представниками інших регіонів нашої держави мужньо боролися за те, щоб Україна стала тією державою, в якій би можна було б гідно жити і виховувати своїх дітей.

ТРИРІЧНА ДОЧКА ЗАГИБЛОГО ЗАЛИШИЛАСЬ СИРОТОЮ

Вірмен за національністю, Георгій АРУТЮНЯН останні п'ять років жив у Рівному. Чоловік працював на різних будівництвах, був активістом рівненської обласної організації ВО "Свобода". На акціях протесту у Києві був з першого дня. Він вірив у те, що не молодь, а саме люди старшого покоління повинні виборювати свободу для нащадків.

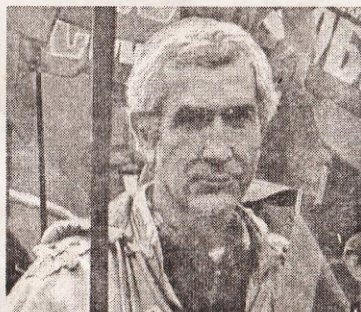
Дочка Георгія, трирічна Ашхен Арутюнян, після смерті батька 20 лютого від пострілу снайпера, залишилася круглою сиротою. Мама дівчинки померла півтора року тому. Вихованням дитини займався тільки тато. Тепер же, після того як її батька вбили на Майдані, по всій Україні з'явилися охочі удочерити дівчинку.

Але у цьому немає потреби, кажуть рідні дівчинки. Зараз Ашхен живе у сестри по материнській лінії. Ганна старша за сестричку на 20 років. Тепер саме вона — офіційний опікун і виховуватиме дівчинку.

— Важко за неї, бо вона так рано осиротіла. Я знаю про те, що багато людей хочуть її удочерити, але я її нікому не віддам, — розповідає донька загиблого Ганна Адамчук в інтерв'ю tsn.ua. — В нас тече одна кров, коли тато був живий, то я і тоді не хотіла з нею розлучатися, а зараз тим більше. Вона буде зі мною. В мене борг перед батьками — виховати її.

Старша донька Ганна вірить, що маленька Ашхен знатиме, що її тато загинув на Майдані як герой.

ПАМ'ЯТЬ РІВНЕНСЬКОГО ХЛОПЦЯ ВШАНОВУЮТЬ У КАНАДІ

ЗАГИНУВ, ВІДТЯГУЮЧИ ПОРАНЕНИХ ІЗ ПЕРЕДОВОЇ

Активістка прес-центру Правого сектору допомагала повернути на Батьківщину тіло ще одного загиблого рівнянина — Валерія ОПАНАСЮКА. Дружина Вікторія розповіла дівчині про Валерія.

— Він був дуже добрий, — перше, що чим поділилась Вікторія. — За що його всі любили — то за те, що він людині завжди говорив правду, те, що думав. Йому не було важливо, чи ти бідний, чи ти президент, чи ти бізнесмен. Якщо ти не правий — то він не боявся сказати це в обличчя. Він не думав про те, що на нього чекає після цих слів".

Валерій народився в багатодітній родині в селі Дюксин Костопільського району на Рівненщині. Мав двох сестер, Наталю та Тетяну, та молодшого брата Назара. Вчився на слюсаря, багато років працював телемайстром. Останніх п'ять років був автомеханіком.

Сестра загиблого Наталія пригадує: "З дитинства у брата було підвищене відчуття справедливості. Він ніколи не звертав уваги на матеріальні речі: йому однаково було, чи бідний, чи багатий — завжди заступався і допомагав усім, хто цього потребував. Валерій ніколи не боявся".

Вікторія розповідає: "Він любив дітей, він їх правильно виховував. Він не боявся бачити".

зав: "Якби вся Україна встала, щоб без жертв!" Коли у січні загинули хлопці, не міг з цим миритися: "Скільки там діточок! Як я можу ховатися за їхніми спинами? Я повинен добиватися заради дітей".

У 2004 році Валерій відстоював майбутнє під час Помаранчевої революції. "За країну він дуже переживав, — розповідає Вікторія, — як була Помаранчева революція, він просто всіх піднімав. Він був дійсно патріотом, і зараз я це розумію. Він шов і не боявся, що його вб'ють там, хоча я дуже його просила, щоб він не їхав — там кулі, там вбивають людей, тридцять чоловік уже померло. Але він шов, знаючи це все. Його друг, який був із ним на Майдані і його привіз, мені розказав, що Валерій помер, коли з передової відтягував людей, які були поранені. Йому в серце влучила куля".

У Вікторії з Валерієм четверо дітей: Ангеліні, — старшій, десять років, Іллі сім, Софійці чотири роки і найменший — Артем, йому три. Іще у Валерія є двадцятилітній син Леонід від першого шлюбу, який зараз живе з матір'ю в Житомирській області.

Вікторія розповідає: "Він любив дітей, він їх правильно виховував. Він не боявся бачити".

Він любив свою сім'ю, своїх рідних, завжди їм допомагав".

В однієї сестри Валерія троє дітей, а її чоловік Микола онкохворий, без спеціальних таблеток не може існувати. І у другій сестри також четверо дітей — родина Валерія завжди намагалася допомогти їй. У брата двоє дітей, шойно народилася дівчинка.

Попри все, дружина Вікторія знаходить у собі сили та тримається: "Мені стає легше від того, що сьогодні відбувається в країні. Бачу, що це все не марно! Я теж за всі ці події дуже переживаю. Я завжди підтримувала чоловіка, і мені теж небайдуже, що буде з моєю країною. Тому що я зіткнулася як із судами, так і з міліцією, і з прокуратурами... За тобою може бути правда, за тобою — кодекси і закони, але якщо немає гро-

Я знаю про те, що сталося, але я її нікому не віддам, — розповідає донька загиблого Ганна Адамчук в інтерв'ю tsn.ua. — В нас тече одна кров, коли тато був живий, то я і тоді не хотіла з нею розлучатися, а зараз тим більше. Вона буде зі мною. В мене борг перед батьками — виховати її.

Старша донька Ганна вірить, що маленька Ашхен знатиме, що її тато загинув на Майдані як герой.

ПАМ'ЯТЬ РІВНЕНСЬКОГО ХЛОПЦЯ ВШАНОВУЮТЬ У КАНАДІ

Ще один рівнянин, який загинув на Майдані від пострілу снайпера, — 27-річний Олександр ХРАПАЧЕНКО. Театральний режисер за освітою, хлопець запам'ятався всім, хто його знав, життєрадісним, позитивним, енергійним і сповненим ентузіазму. Він захоплювався туризмом, любив мандрівки, займався скелелазінням. Закінчив рівненську школу № 19, очолював там учнівське самоврядування, грав у КВК. Займався у театральній студії Палацу дітей та молоді.

“Зранку 20 лютого снайперським пострілом близько 11 години був вбитий біля Жовтневого Палацу. Смерть була миттєвою”, — розповідають очевидці загибелі хлопця у групі його пам'яті, яку створили в соціальній мережі “ВКонтакте”.

А ще в інтернеті розповідають, що 23 лютого по обіді у канадському місті Реджина відбулися ралі “Автомайдан” та відправа по загиблих героях біля міської Ратуші. У приміщенні Ратуші накрили столи, щоб вшанувати пам'ять загиблих Героїв України. Одна канадійка, яка знала нашого земляка, принесла фотографію Саші Храпаченка і розповідала людям про нього. Тепер фотографія Олександра Храпаченка висить у Ратуші далекого міста за океаном, і канадійці вшановують рівненського Героя...

■ **благодійність**

Активісти звітують про зібрані кошти

25 лютого активісти зі збору допомоги родинам загиблих героїв Майдану передали пожертви рівнян, зібрані у період з 20 по 23 лютого у скриньки в м.Рівному.

Активісти Майдану збирали допомогу родинам загиблих у скриньки по місту, в т.ч. на Майдані. Загальна сума пожертв, зібраних таким чином, становить 171 518 (сто сімдесят одну тисячу п'ятсот сімнадцять) гривень. Кошти збирали окремі групи активістів та вирішили об'єднатися для координації дій та передачі допомоги.

Активісти звітують наступним чином про зібрану та передану готівку:

- громадська активістка Юлія Щербяк зібрала 30089 грн.
- громадська організація «Карітас» зібра-

ла 100 131 грн.

- спільно громадська організація «Карітас» та громадська активістка Юлія Щербяк зібрала 21 435 грн.

- у прес-центрі Правого сектору зібрано 500 грн.

- активістами ВО «Майдан» зібрано 19363 грн.

Зібрану суму розділили порівну на три частини та передали родинам загиблих Героїв Олександра Храпаченка, Валерія Опанасюка та Георгія Арутюняна.

Батько Олександра Храпаченка Володимир отримав допомогу передану на лікування постраждалим під час сутічок на Майдані у Києві.

Прес-служба “Правого сектору”
на Рівненщині.

п'ять років був автомеханіком.

Сестра загиблого Наталя пригадує: “З дитинства у брата було підвищене відчуття справедливості. Він ніколи не звертав уваги на матеріальні речі: йому однаково було, чи бідний, чи багатий — завжди заступався і допомагав усім, хто цього потребував. Валерій ділився усім, що мав, був співчутливий і жертвний. Його добре серце вмішало усіх, він не міг довго тримати зла. Не міг пройти байдуже, якщо бачив, що комусь потрібна допомога. Там, де біда, був завжди перший. Брат дуже переживав за долю країни, хотів кращого життя для дітей. Закликав нас виходити, щоб не мовчали, та ка-

шій, десять років, Іллі сім, Софійці чотири роки і найменший — Артем, йому три. Ще у Валерія є двадцятилітній син Леонід від першого шлюбу, який зараз живе з матір'ю в Житомирській області.

Вікторія розповідає: “Він любив дітей, він їх правильно навчав. Вчив, що чужого брата не можна. Він навіть не дозволяв їм в сумку мою лізти, аби щось взяти. Хоча він мій чоловік, навіть собі не дозволяв полізти мені в кишеню. Навчив дітей на “ви” говорити до батьків. Я була проти того, він наполіг, що це повинно так бути — це було правильно, діти мають з повагою ставитися до своїх батьків та старших.

це все не марно! Я теж за всі ці події дуже переживаю. Я завжди підтримувала чоловіка, і мені теж небайдуже, що буде з моєю країною. Тому що я зіткнулася як із судами, так і з міліцією, і з прокуратурами... За тобою може бути правда, за тобою — кодекси і закони, але якщо немає грошей, то неможливо довести свою правоту. Я навіть пішла вчитися на юриста. І я, і мій чоловік вірили, що справедливість відновиться. Він особисто боровся за це: за всіх нас, за дітей, за те, щоб просто краще жити у своїй рідній Україні. Ці люди, які померли, вся ця молодь — це ж сотні людей — не можна, щоб їхня жертва була марною!”

23 лютого у Рівному закінчились квіти

...Такого велелюддя, як під час прощання з загиблими героями Майдану в Рівному 23 лютого, місто давно не бачило. Десятки тисяч людей вийшли на центральній вулиці міста, аби провести в останню путь полеглих на Майдані земляків.

Спершу відбулось прощання із загиблими в обласному академічному музично-драматичного театрі. А потім їхні тіла під вигуки “Герої не вмирають!” пронесли центральною вулицею Рівного через живий коридор, який утворили тисячі рівнян зі свічками і квітами. На майдані Незалежності відбувся короткий молебень. Потім жалобна процесія вирушила на кладовище “Молодіжне”, де поховали рівненських героїв Майдану. За свід-

ченням очевидців, у ті години в місті закінчилися у продажу квіти...

23 лютого прийнято традиційно відзначати День захисника Вітчизни. Нині слова “захисник Вітчизни” набули цього дня особливого змісту... Воістину, ще ніколи день 23 лютого не бачив стільки людських сліз...

Життя кожного з полеглих захисників нашої з вами свободи — це подвиг, і хотілося б, щоб їх зусилля, їх смерть була недаремною і всі ми, роблячи будь-які справи, пам'ятали, що над нами є Бог і Небесна сотня героїв, які загинули за те, щоб ми мали світле майбутнє.

Широ співчуваємо рідним та близьким героїчно загиблих рівнян. Хоча словами просто не можна виказати увесь той біль, який зараз є у їхніх серцях...

Сторінку підготувала Ольга ДАНИЛЮК.

БАНКІВСЬКІ РЕКВІЗИТИ ДЛЯ БЛАГОДІЙНИХ ВНЕСКІВ СІМ'ЯМ ЗАГИБЛИХ:

Арутюнян Георгій Вагаршанович, 1960 р.н.

Картка № 5168 7572 2505 0311

Отримувач: Адамчук Анна Володимирівна
ПАТ КБ “ПриватБанк”. Рахунок № 2924 482 550 9100 МФО 305299 ЄДРПОУ 143 60 570

Опанасюк Валерій Адамович, 1971 р.н.
Картка № 5457 0823 9024 0153

Отримувач: Опанасюк Вікторія Андріївна

ПАТ КБ “ПриватБанк”. Рахунок № 2924 482 550 9100 МФО 305299 ЄДРПОУ 143 60 570

Храпаченко Олександр Володимирович, 1987 р.н.

Картка № 5168 7572 4053 4950
Отримувач: Риска Ольга Сергіївна
ПАТ КБ “ПриватБанк”. Рахунок № 2924 482 550 9100 МФО 305299 ЄДРПОУ 143 60 570